

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. E.**, zastoupen JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 8. 2016, č. j. 32 Az 4/2015 - 135,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Dagmar Kláskové **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-296/LE-LE21-ZA14-2013, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) žalobu, kterou krajský soud zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. V něm uvedl, že žalovaný se případem podrobně zabýval, na základě výpovědi stěžovatele, jím předložených dokumentů a na základě dalších informací o zemi původu posuzoval jeho azylový příběh. Stěžovatel ve své výpovědi uvedl, že byl od roku 2004 členem Arménského národního kongresu, a v důsledku činnosti pro tuto stranu měl ve své vlasti problémy. Stěžovatel v řízení před krajským soudem potvrdil, že si pravdivost informace ohledně vzniku strany ověřil ze stránek Wikipedia, přičemž tyto informace nebyly shodné s informacemi dostupnými z Infobanky ČTK. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že stěžovatelem uváděné skutečnosti vykazují značné rozpory, zejména pokud se jedná o dobu jeho zadržení a fyzická napadení. Stěžovatel totiž nejprve uváděl, že poprvé byl policií zadržen v dubnu 2009, v rozporu s tím však následně tvrdil, že „lidé od vlády“ jej poprvé napadli dne 6. 5. 2012. Stěžovatel rovněž uváděl, že v letech 2008, 2009 a 2012 vycestoval do USA a Spojených arabských emirátů a vrátil se zpět do země bez problémů, protože v té době ještě

problémy s vládou neměl, čímž dále snížil věrohodnost svých tvrzení. Krajský soud připustil, že situace v oblasti lidských práv není v Arménské republice ideální, po individuálním posouzení stěžovatelova případu ale neshledal, že by mohl být v zemi pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

III.

[3] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jíž se domáhal zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení. Stěžovatel namítal pochybení v řízení před krajským soudem, která jsou důvodem k podání kasační stížnosti z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel konkrétně namítal porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Podle stěžovatele správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neopatřil si za účelem zjištění skutečného stavu věci nezbytné podklady potřebné pro rozhodnutí, a to zejména podklady nezbytné k posouzení splnění podmínek poskytnutí mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, případně pro posouzení podmínek udělení azylu z humanitárních důvodů, nebo pro poskytnutí doplňkové ochrany. Toto nedostatečné skutkové zjištění spatřoval zejména v tom, že není jasné, zda se závěr informací uvedených Ministerstvem zahraničních věcí týká výhradně ekonomických žadatelů nebo žadatelů o azylu obecně. Stěžovatel zároveň popřel závěry uvedené v těchto zprávách.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel poukázal také na situaci v Arménské republice, která i dle vyjádření krajského soudu není ideální. Stěžovatel se s tímto názorem neztotožňuje, neboť dle jeho názoru z obsahu zpráv Amnesty International a Human Rights Watch vyplývá, že političtí odpůrci vládního režimu jsou pronásledováni. Z těchto důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a jeho vrácení k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný označil ve vyjádření ke kasační stížnosti námitky stěžovatele za zcela neopodstatněné a odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu a výpovědi stěžovatele a na své vlastní rozhodnutí. Kasační stížnost tudíž považoval za nedůvodnou a navrhnul její zamítnutí.

V.

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou a není namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a naplňuje tak podmínky ustanovení § 104a s. ř. s. K posouzení, zda stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, lze zmínit zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, které jako podmínky přijatelnosti uvádí: „1. Kasační stížnost se týká otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2. Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikaturní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené doposud správními soudy jednotně. 4. Další případ

pokračování

přijatelosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.“

[9] Nejvyšší správní soud k otázce věrohodnosti výpovědi stěžovatele odkazuje na svou ustálenou judikaturu a zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, podle kterého: „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech sbromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Stěžovatel může být v dané situaci pokládán za primární zdroj informací podstatných pro řízení, neboť z obsahu žádosti o mezinárodní ochranu se vychází i v dalším řízení. V případě, kdy je následně učiněná výpověď nevěrohodná, je na správním orgánu, aby posoudil další možné důkazy a na jejich základě si vytvořil o azylovém příběhu žadatele úsudek. K dané námitce zjištění přesného a úplného skutkového stavu věci lze plně odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 Azs 224/2014 - 28, či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47.

[10] V dalším posuzovaném bodě námitek stěžovatele se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem krajského soudu ohledně udělení humanitárního azylu. Tento institut je výjimečným opatřením, které dává správnímu orgánu možnost udělit azyl v situacích, kdy by žadatel neměl možnost dosáhnout na udělení azylu podle § 12 a § 13, ale přesto existují okolnosti, které je nutné zohlednit. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na svou ustálenou judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). K posouzení udělení doplňkové ochrany lze pak odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012 - 68, publ. pod č. 2918/2013 Sb. NSS.

[11] Ohledně námitek stěžovatele týkající se bezpečnostní situace v Arménské republice a věrohodnosti informací poskytnutých Ministerstvem zahraničních věcí odkazuje soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 Azs 224/2014 - 28.

[12] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v dané právní věci nevystala otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, nebo byla vyřešena rozdílně, zároveň nebyl shledán důvod, pro nějž by bylo nutné učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil zásadního pochybení a posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou.

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitek uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému pojednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byla v řízení před krajským soudem ustanovena advokátka. Podle § 35 odst. 8 poslední věty s. ř. s. platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové

výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní určil výše uvedené advokátce odměnu ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé – podání kasační stížnosti), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Jelikož je zástupkyně plátcem DPH, zvýšil soud odměnu o 21 %, odpovídající částce 714 Kč. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokátky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu